

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der kneiser et Træ paa Norges Fjeld

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der kneiser et Træ paa Norges Fjeld", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 398. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid118043/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

- 16 O, fryd dig, Mark, syng høit du Skov!
I Muldet gaaer nu Herrens Plov,
Og selv Han lægger Sæd i Jord
Til Himmel-Brod paa Alter-Bord!
- 17 Ja, sjunge hver, som stamme kan:
Nu tændtes Lys i Skyggers Land,
Og ret som Midnats-Hænen goel,
Blev Jakobs Stjerne til en Soel!
- 18 Nu kom Han, Patriarkers Haab,
Med Nyaars-Vers og Himmel-Daab,
Og Barnet tyder nu i Vang
Hvad *David* dunkelt saae og sang!
- 19 Kom *Jesus!* vær vor Hytte-Giæst!
Hold selv i os din Jule-Fest!
Da skal med Davids Harpe-Klang
Dig takke høit vor Nyaars-Sang!

No. 194. *)

- 1 Der kneiser et Træ paa Norges Fjeld,
Det groer og paa Dannemarks Sletter,
Med Lys det smykkes til *Jule-Kveld*,
Som Hugen, jeg har, mig forjætter!
- 2 Vi takke maae Gud for Vinter-Grønt,
Naar Bjelder i Skoven kun lyde,
For *Hjertet* er det dog aldrig kiønt,
Naar meer det ei har at betyde!
- 3 Vi støbe af Vox de Kierter smaae,
Og sætte dem vittig paa Naale,

*) En Kæmpe-Vise om Julen fra 1823.

Dog selv, naar Konsten vi bedst forstaae,
Ei støbes den *levende* Straale!

4 Sang-Fluer vi gjør med Fjeder-Ham,
Som Stemme kan faae efter Haanden,
Men Fugl i Haand er dog alt for tam,
Og Lyd er kun Legem for Aanden!

5 Hvo Hjerte kun har for Skue-Spil,
Med *Skinnet* vel lader sig nøie,
Men meer hos *Daner* staaer Hugen til
End hvad der kun stikker i Øiet!

6 Saa komme da med, hvo dybt i Bryst
End savner den *levende* Glæde!
Lad did os drage, hvor *Liv* og *Lyst*
I straalende Glands er tilstæde!

7 Det deilige Land i Øster-Leed
Vel dybt sig bag Taagerne dølger,
Dog did, o Venner! en Vei jeg veed
Alt over de brusende Bølger!

8 Der ligger et Skib i Isse-Fjord, .
I Læ under venlige Skove,
Og Styr-Mand god har det Skib ombord,
Gaaer aldrig for Vind og for Vovel!

9 Der vaier i Top et deiligt Flag,
Som Dannebrog er det at skue,
Men *Korset* straalder der Nat og Dag
I Glands af saa lønlig en Lue!

10 Den Snekke har Bør mod Vind og Strøm,
Hvor Styr-Manden lyster at fare,

Saa her opfyldes den gamle Drøm
Om Gudernes Skib aabenbare!

11 Den Snekke har Rum til Folk i Flok,
Saamange som helst det skal være,
Men skjøndt den aldrig fik Ladning Nok,
Kun Smaa-Folk den lyster at bære!

12 For, stiler en Kæmpe stolt om Bord,
Det lyder fra Oven saa fage:
Du kanst vel vade saa godt som *Thor*,
Om Vandet end gaaer til din Hage!

13 Men kommer et Barn i Lede-Baand,
Da toner saa kiærlig en Stemme:
Kom, sæt, du Lille, dig paa min Haand!
Jeg haver i Paradis hjemme!

14 Saa komme da, hvo til *Moders Bryst*
Vemodig sig ønsker tilbage,
For ret at nyde med Liv og Lyst
De smilende, deilige Dage!

15 Vi Frænder af Muld maae vel forstaae,
Kun Drøm er vor *Storhed* i *Aanden*,
Saa vaagne maae vi som Dværge smaae,
Om voxe vi vil efterhaanden!

16 Det lærde os Han, der var saa stor,
Som Gudernes Gud kan udtrykke,
Og Selv stadfæsted Han klart sit Ord,
Da lille Han blev til vor Lykke!

17 Da lille Han blev, da fik vi *Jul*,
Ja, da blev der Glæde paa Jorden,

Da Stolthed tabde sit Skælke-Skjul,
Det følte selv Kæmper i Norden!

18 Sig skjuler det Smaa bag store Ord,
Men er nu alt Paaskud berøvet,
Da Han, som er over Stjerner stor,
Sig skjulde saa smaalig i Svøbet!

19 Saa komme da med, hvo *Jul* har kjær,
Og ønsker den *Største* at ligne!
Os Aanden vinker til Pilgrims-Færd,
De Smaa vil Han alle velsigne!

20 Han fører os frit paa Snække sin,
Alt over den brusende Bølge,
Og Nok Han haver af *Brød* og *Vin*
Til hele sit fattige Følge!

21 Han fører os frit til *Jode-Land*,
Han lærer os deilige Sange,
Og Fjeder-Hamme vi faae paa Stand,
Saa aldrig kan Tyrken os fange!

22 Saa fare vi flux til *Bethlehem*,
Langt borte fra Afgude-Vrimlen,
Der i Paulunet vi gaae til Sem,
Og see med Hans Øie til Himlen!

23 Da sender os Gud et *Jule-Træ*,
Det selv sig rødfæster i Jorden,
Og brat vi sande med høiet Knæ,
At *Østen* er bedre end *Norden*!

24 Vi skue, for Gran, en *Palme* skøn
Omslynget af Roser og Ranker,

Ei er saa faver, saa liflig grøn
Selv Bøgen i Dannemænds Tanker!

25 Der sidder et Lys paa hveri et Blad,
Det sidder slet ikke paa Naale,
Man paa den Klarhed kan see sig glad,
Thi det er en levende Straale!

26 Der sidder en Fugl paa hvert et Blad,
I *Paradis* have de hjemme,
Og Hjertet hører saa bærneglad,
De sjunge med Englenes Stemme!

27 De sjunge Hans Priis, Hvem over Sky
Velsigner den evige Psalme,
For, god, Han planted til Vext paany
I Støvet en *Paradis-Palme*!

28 Saa kom da, hver Søn af *Fredegod*,
Hvem Sandhedens Lys er det bedste!
Og kom, hver Daatter af *Dannebod*,
Som Tro tør til Kiærlighed læste!

29 Saa løse vi nu vort Fæste brat,
Og see os slet ikke tilbage,
Hvor Engle sjunge om Jule-Nat,
Gjør *Frelseren* kronede Dage!

No. 195. *)

1 Bøi dig for din Konge, Sjæl!
Verdens Konger! bøier eder!
Stolte Magt og Høihed! knæl!
Thronen for Guds Søn bereder!

*) Af *Ingemanns* »Glæd dig Zion, glæd dig Jord.«